A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2018. december 12.*

„Közszolgálat – Tisztviselők – Díjazás – Családi támogatások – A személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése – Az »eltartott gyermek« fogalma – Harmadik ország kiskorúak védelméről szóló jogszabályán alapuló, gyámság alá helyező ítélet – A gyámság alatt álló gyermekek eltartott gyermeki jogállása elismerésének megtagadása – Egyenlő bánásmód – Oktatáshoz való jog – A gyermek mindenek felett álló érdeke”

A T-283/17. sz. ügyben,

SH, az Európai Bizottság szerződéses alkalmazottja (képviseli: N. de Montigny ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: M. Mensi, T. S. Bohr és A-C. Simon, később: T. S. Bohr és G. Berscheid, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Parlament** (képviselik: J. Steele és M. Windisch, meghatalmazotti minőségben)

és

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bauer és R. Meyer, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

a 2016. július 13-i bizottsági határozat – amellyel a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elutasította a felperesnek az eltartott gyermek után járó támogatás folyósításának meghosszabbítását –, valamint, amennyiben szükséges, ezen intézménynek a felperes 2016. október 5-i panaszát 2017. február 3-án elutasító határozatának megsemmisítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (előadó) és I. Reine bírák,

hivatalvezető: G. Predonzani tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2018. április 13-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: francia.

meghozta a következő

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

1 SH felperes az Európai Bizottság szerződéses alkalmazottja, és Zimbabwében áll alkalmazásban.

2 A Tribunal de résidence Buyenzi (buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság, Burundi) 2010. december 30-i ítéletével (a továbbiakban: a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítélete) a burundi polgári törvénykönyv 300. és azt követő cikkei alapján a felperes gyámsága alá helyezte a burundi állampolgárságú, tizennégy és tizenkét éves Joe és Claire utónevű gyermekeket. A buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletének kihirdetése időpontjában a felperes szokásos tartózkodási helye Togóban volt.

3 A felperes 2011 júniusában eltartott gyermek után járó támogatást igényelt és kapott Joe és Claire után az Európai Unió személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése és (3) bekezdésének a) pontja alapján, amely az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek) 21. cikke szerint a szerződéses alkalmazottakra is alkalmazandó. A személyzeti szabályzat VII. mellékletének 2. cikke értelmében:

„(1) A tisztviselő a (2) és (3) bekezdésben meghatározott feltételeknek megfelelően minden eltartott gyermeke után havi […] euró támogatást kap.

(2) Eltartott gyermek: a tisztviselőnek vagy házastársának házasságból született, házasságon kívül született vagy örökbe fogadott gyermeke, akit ténylegesen a tisztviselő tart el.

Ugyanez vonatkozik arra a gyermekre, akinek örökbefogadását kérelmezték és az örökbefogadási eljárás elkezdődött.

Az a gyermek, akinek eltartására a tisztviselőt egy, a tagállamok kiskorúak védelméről szóló jogszabályai alapján meghozott bírósági határozat kötelezi, eltartott gyermeknek minősül.

(3) A támogatást a következő esetekben kell biztosítani:

a) 18 éven aluli gyermekek esetén automatikusan;

b) 18 és 26 év közötti, oktatásban vagy szakképzésben részt vevő gyermekek esetén a tisztviselő bizonyítékokkal alátámasztott kérelmére.

(4) Kivételes esetben a kinevezésre jogosult hatóság különleges, indokolással ellátott és igazoló okmányokon alapuló határozata alapján eltartott gyermeknek tekinthető minden olyan személy, akinek eltartása a tisztviselő törvényi kötelezettsége, amennyiben ez a tisztviselőre jelentős anyagi terhet ró.

[…]”

4 2014. augusztus 3-án Joe betöltötte a tizennyolcadik évét.

5 2015. május 6-án a „Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatal” (PMO) „Díjazások és egyéni pénzügyi igények kezelése” egységének vezetője feljegyzést közölt a felperessel (a továbbiakban: a PMO 2015. május 6-i feljegyzése), amelyben kifejtette egyrészt, hogy Joe után már nem jogosult az eltartott

gyermek után járó támogatásra, mivel elérte a tizennyolc éves kort, és másrészt, hogy e támogatás folyósítását 2014. augusztus 31-ére visszamenő hatállyal megszüntetik. A felperes e feljegyzéssel szemben nem élt panasszal.

6 Mindazonáltal a Joe után 2014. szeptember 1. és 2015. április 30. között folyósított, eltartott gyermek után járó támogatást végül nem hajtották be.

7 2016. május 2-án Claire betöltötte a tizennyolcadik évét.

8 2016. május 17-én a felperes Joe-ra és Claire-re vonatkozóan az eltartott gyermek után járó támogatás folyósításának meghosszabbítása iránti kérelmet nyújtott be a PMO-hoz. E kérelem a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (3) bekezdésének b) pontján alapult. A felperes a kérelmében előadta, hogy e gyermekek még mindig a gyámsága alatt állnak, és dokumentumokat terjesztett elő annak bizonyítására, hogy továbbra is iskolába járnak. Azt is kifejtette, hogy a PMO 2015. május 6-i feljegyzésével szemben azért nem nyújtott be panaszt, mert nem tájékoztatták a jogairól.

9 2016. július 13-án a PMO feljegyzést közölt a felperessel azzal a céllal, hogy tisztázza az utóbbit a személyzeti szabályzat alapján megillető jogosultságokat, és elutasította a Joe és Claire után igényelt támogatás folyósításának meghosszabbítását (a továbbiakban: megtámadott határozat). A PMO hangsúlyozta, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése alapján az alkalmazott gyámsága alá helyezett gyermeket illetően az eltartott gyermek után járó támogatás a kiskorúak védelméről szóló jogszabályon alapuló bírósági határozat alapján engedélyezhető. A PMO úgy ítélte meg, hogy a két érintett gyermek után járó támogatásra való jogosultság a tizennyolcadik évük betöltését követően megszűnt. A PMO szerint ugyanis a támogatásra való jogosultság a jelen esetben kizárólag a gyámságon alapult, amely a gyermek nagykorúságának elérésével megszűnik. A PMO azt is kifejtette, hogy a támogatásra való jogosultság a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján kétségkívül biztosítható a vér szerinti vagy örökbe fogadott gyermek után, a gyermek huszonhat éves korának eléréséig. A PMO álláspontja szerint azonban e lehetőség nem vonatkozik a gyámság alatt álló gyermekre.

10 2016. október 5-én a felperes panaszt nyújtott be a megtámadott határozattal szemben a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján, amelyet az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 117. cikke a szerződéses alkalmazottakra is alkalmazni rendel. Panaszának alátámasztására a felperes a PMO általi téves jogalkalmazásra és „a személyzeti szabályzat 67. cikkére és a VII. melléklet 2. cikke (3) bekezdésének b) pontjára vonatkozó részletes végrehajtási szabályok nyilvánvalóan téves értékelésére” hivatkozott. Egyébiránt a felperes előadta, hogy a burundi polgári törvénykönyv szerint az a személy minősül nagykorúnak, aki betöltötte a huszonegyedik évét. Így a szóban forgó két gyermek közül egyik sem tekinthető nagykorúnak a burundi polgári törvénykönyv alapján. Tehát mindkét gyermek a felperes gyámsága alatt marad huszonegy éves kora betöltéséig. A felperes ebből azt a következtetést vonja le, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján a két érintett gyermek vonatkozásában mindaddig jogosult eltartott gyermek után járó támogatásra, amíg azok el nem érik a huszonegy éves kort, és a gyámság véget nem ér.

11 2017. február 3-i határozatával (a továbbiakban: panaszt elutasító határozat) a Bizottság munkaszerződés megkötésére jogosult hatósága elutasította a felperes panaszát. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság emlékeztetett arra az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint a pénzbeli juttatásokra való jogosultságot megalapozó rendelkezéseket megszorítóan kell értelmezni, és e tekintetben a 2008. április 8-i Bordini kontra Bizottság ítélet (F-134/06, EU:F:2008:40) 90. pontjára hivatkozott. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság továbbá kiemelte, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése szerint az érintett gyermekeket nem lehet a felperes által eltartottnak tekinteni, mivel e rendelkezés azt írja elő, hogy az alkalmazottat az érintett gyermekkel szemben terhelő tartási kötelezettségnek valamely tagállam jogszabályán alapuló bírósági határozatból kell eredenie. Márpedig a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság szerint a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítélete harmadik ország

jogszabályán alapult. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság ebből arra következtetett, hogy a felperes nem jogosult a két érintett gyermek vonatkozásában eltartott gyermek után járó támogatásra, valamint hogy a PMO a jóindulatáról tett tanúbizonyságot azzal, hogy e támogatásokat Claire és Joe tizennyolc éves koráig biztosította a felperes számára.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

12 A Törvényszék Hivatalához 2017. május 15-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

13 2017. augusztus 1-jén a Bizottság ellenkérelmet terjesztett elő.

14 A 2017. július 5-én és július 10-én benyújtott beadványokban az Európai Unió Tanácsa és az Európai Parlament azt kérte, hogy a Bizottság támogatása végett a jelen eljárásba beavatkozhasson.

15 2017. augusztus 10-i és szeptember 13-i határozatával a Törvényszék negyedik tanácsának elnöke megengedte a Tanács és a Parlament beavatkozását. A beavatkozó felek a beadványaikat 2017. október 20-án és 27-én nyújtották be, és a felek ezekre az előírt határidőben benyújtották észrevételeiket.

16 2017. szeptember 1-jei levelével a Törvényszék Hivatala tájékoztatta a felperest, hogy a Törvényszék az eljárási szabályzata 83. cikke (1) bekezdésének alkalmazásával úgy határozott, hogy a második beadványváltás szükségtelen.

17 A Törvényszék Hivatalához 2017. szeptember 20-án benyújtott beadványában a felperes a Törvényszék eljárási szabályzata 83. cikkének (2) bekezdése alapján válasz benyújtásának engedélyezését kérte. A felperes lényegében az ellenkérelem 48. és azt követő pontjaiban foglalt érvelésre történő válaszadás engedélyezését kérte.

18 2017. szeptember 29-i határozatával a Törvényszék engedélyezte, hogy a felperes az ellenkérelem 48–59. pontjára vonatkozóan választ nyújtson be. A felperes 2017. november 13-án nyújtotta be a válaszát. A Bizottság 2018. január 5-én nyújtotta be viszonválaszát.

19 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (negyedik tanács) 2018. március 8-án az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott.

20 A Törvényszék a 2018. április 13-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

21 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– állapítsa meg a szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdése harmadik albekezdésének jogellenességét;

– semmisítse meg a megtámadott határozatot, valamint – amennyiben szükséges – a panaszt elutasító határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

22 A Bizottság és a Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

23 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet mint részben elfogadhatatlant, és mindenesetre mint megalapozatlant.

III. A jogkérdésről

A. A kereset elfogadhatóságáról

24 Viszonválaszában a Bizottság kételyeit fejezi ki a pert megelőző eljárás szabályainak betartásával kapcsolatban.

25 Egyrészt, ami Joe-t illeti, a Bizottság úgy véli, hogy a felperesnek a megtámadott határozattal szemben benyújtott panasz helyett a PMO 2015. május 6-i feljegyzésével szemben kellett volna panaszt benyújtania. Másrészt, ami Claire-t illeti, a Bizottság hangsúlyozza, hogy a támogatások folyósítása 2016 júniusában szakadt meg, ami a felperes e havi illetményelszámoló lapjából derült ki. Így a Bizottság úgy véli, hogy a felperesnek a 2016. június havi illetményelszámolással szemben kellett volna panaszt benyújtania és nem a megtámadott határozattal szemben.

26 A felperes a Bizottság által hivatkozott elfogadhatatlansági kifogás eluasítását kéri, hangsúlyozva, hogy a PMO-hoz 2016. május 17-én benyújtott, eltartott gyermek után járó támogatás folyósításának meghosszabbítása iránti kérelem a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (3) bekezdésének b) pontján alapuló új támogatási kérelem volt.

27 A Bizottság érvelése lényegében arra irányul, hogy a megtámadott határozat megerősítette egyrészt a PMO 2015. május 6-i feljegyzését a Joe-ra tekintettel folyósított támogatást illetően, másrészt a felperes 2016. júniusi illetményelszámolását Claire-t illetően.

28 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint elfogadhatatlan az olyan korábbi határozatot pusztán megerősítő határozat megsemmisítése iránt benyújtott kereset, amelyet az erre előírt határidőn belül nem támadtak meg (lásd: 2001. február 7-i Inpesca kontra Bizottság ítélet, T-186/98, EU:T:2001:42, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az aktus akkor minősül egy korábbi határozat puszta megerősítésének, ha nem tartalmaz semmiféle új elemet a korábbi határozathoz képest, és nem előzi meg e korábbi határozat címzettjének helyzetére vonatkozó újbóli vizsgálat. (lásd: 2016. október 26-i Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring kontra Bizottság végzés, T-611/15, nem tették közzé, EU:T:2016:643, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 A jelen esetben egyrészt Joe-t illetően meg kell állapítani, hogy a PMO 2015. május 6-i feljegyzése a Joe után fizetett, eltartott gyermek után járó támogatás folyósításának megszüntetésére vonatkozott a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (3) bekezdésének a) pontja alapján. Azt a következtetést kell tehát levonni, hogy a PMO 2015. május 6-i feljegyzése jogerőre emelkedett, mivel a felperes azzal szemben nem nyújtott be panaszt.

30 Mindazonáltal hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat Joe-t és Claire-t illetően, eltartott gyermek után járó támogatás folyósításának meghosszabbítása iránti kérelemre vonatkozott, amelyet a felperes 2016. május 17-én nyújtott be a PMO-hoz. Márpedig ez a kérelem nem a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (3) bekezdésének a) pontján alapult, hanem ugyanezen melléklet 2. cikke (3) bekezdésének b) pontján. A megtámadott határozatnak tehát más volt a tárgya, mint a PMO 2015. május 6-i feljegyzésének, és így ez utóbbinak a megtámadott határozat nem helybenhagyó határozata.

31 Másrészt Claire-t illetően elegendő megjegyezni, hogy a felperes 2016. júniusi illetményelszámolásából kitűnik, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (3) bekezdésének a) pontja címén folyósított támogatást megszüntették. Márpedig, amint arra a fenti 30. pont emlékeztet, a

megtámadott határozat Joe-t és Claire-t illetően, eltartott gyermek után járó támogatás folyósításának meghosszabbítása iránti kérelemre vonatkozott, amelyet a felperes a személyzeti szabályzat ugyanezen melléklete 2. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján 2016. május 17-én nyújtott be a PMO-hoz. A megtámadott határozatnak tehát más volt a tárgya, mint a 2016. júniusi illetményelszámolásra vonatkozó határozatnak, és következésképpen ez utóbbinak nem helybenhagyó határozata.

32 A Bizottság állításaival ellentétben a felperesnek valóban a megtámadott határozattal szemben kellett a panaszt benyújtania a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése címén. Márpedig a felperes e panaszt 2016. október 5-én nyújtotta be.

33 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a pert megelőző eljárás szabályait a jelen esetben betartották.

34 Ennélfogva a jelen keresetet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B. Az ügy érdeméről

1. Az első kereseti kérelemről, amely arra irányul, hogy a Törvényszék állapítsa meg a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdése harmadik albekezdésének jogellenességét

35 Első kereseti kérelmében a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék állapítsa meg a PMO a megtámadott határozatban alkalmazott, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdése harmadik albekezdésének jogellenességét.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az uniós bíróságnak nem feladata elvi megállapítások tétele (2004. december 16-i De Nicola kontra EBB ítélet, T-120/01 és T-300/01, EU:T:2004:367, 136. pont). Mindazonáltal a keresetlevél egészére tekintettel úgy kell tekinteni, hogy a felperes az első kereseti kérelmével a megsemmisítés iránti kereset mellett járulékosan jogellenességi kifogást vet fel a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése vonatkozásában (a továbbiakban: vitatott rendelkezés).

2. A második kereseti kérelemről, amely arra irányul, hogy a Törvényszék semmisítse meg a megtámadott határozatot, valamint – amennyiben szükséges – a panaszt elutasító határozatot

a) A második kereseti kérelem tárgyáról

37 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az igazgatási panasz és annak kifejezett vagy hallgatólagos elutasítása egy összetett eljárás szerves részét képezi, és pusztán a bírósághoz fordulás előfeltételét jelenti (2011. szeptember 21-i Adjemian és társai kontra Bizottság ítélet, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 32. pont; 2017. szeptember 15-i Skareby kontra EKSZ ítélet, T-585/16, EU:T:2017:613, 18. pont). Következésképpen, tekintve hogy a személyzeti szabályzat rendszerében az érdekeltnek panasszal kell élnie az általa vitatott határozat ellen, és keresetet kell benyújtania az e panaszt elutasító határozattal szemben, a Bíróság akkor ítéli elfogadhatónak a keresetet – akár kizárólag a panasz tárgyát képező határozat ellen, akár kizárólag a panaszt elutasító határozat ellen, akár együttesen e két határozat ellen irányul –, amennyiben a panaszt és a keresetet a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében előírt határidőkön belül nyújtották be (1989. január 26-i Koutchoumoff kontra Bizottság ítélet, 224/87, EU:C:1989:38, 7. pont; 2014. november 5-i Bizottság kontra Thomé ítélet, T-669/13 P, EU:T:2014:929, 21. pont). Mindazonáltal az eljárásgazdaságosság elvének megfelelően a bíróság dönthet úgy, hogy kifejezetten a panaszt elutasító határozattal szembeni kérelmek tárgyában nem szükséges határozni, ha azok önálló tartalommal nem bírnak, és valójában nem különíthetők el az azon határozattal szembeni kérelmektől, amely ellen a panaszt benyújtották (1989. január 17-i Vainker kontra Parlament ítélet,

293/87, EU:C:1989:8, 7. és 8. pont; 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-584/16, EU:T:2017:282, 72. pont). Ez lehet a helyzet többek között akkor, ha a bíróság megállapítja, hogy a panaszt elutasító határozat pusztán megerősíti a panasz tárgyát képező határozatot, és ennek következtében a panaszt elutasító határozat megsemmisítése semmilyen egyéb hatást nem gyakorolna az érdekelt jogi helyzetére, mint az eredeti határozat megsemmisítése (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 21-i Adjemian és társai kontra Bizottság ítélet, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 33. pont).

38 Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy figyelemmel a pert megelőző eljárás változó jellegére, a panasz elutasítása során az adminisztráció kiegészítheti vagy módosíthatja azokat az okokat, amelyek alapján a vitatott aktust elfogadta (lásd ebben az értelemben: 2009. december 9-i Bizottság kontra Birkhoff ítélet, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 55–60. pont).

39 Az adminisztráció – az e panaszra történő válaszadás érdekében – jogosult kifejezettebb indokokat előadni a pert megelőző eljárás során. A bírósági eljárás előtt közölt, az egyedi esetre vonatkozó e különös indokoknak egybe kell esniük az elutasító határozattal, így azokat e határozat jogszerűségének értékelése során releváns információknak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben: 2009. december 9-i Bizottság kontra Birkhoff ítélet, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 59. és 60. pont).

40 A jelen esetben a panaszt elutasító határozat megerősíti az eltartott gyermek után járó támogatás folyósítása meghosszabbításának elutasítását, amely mellett a PMO döntött a megtámadott határozatban. Ugyanakkor, amint az a fenti 11. pontból kitűnik, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a panaszt elutasító határozatban kiegészítette a megtámadott határozatot azzal, hogy az eltartott gyermek után járó támogatásra való jogosultság megalapozásához a tartási kötelezettségnek valamely tagállam jogszabályán alapuló bírósági határozatból kell eredenie. Ezen új indokolás alapján a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megállapította, hogy az érintett gyermekeket nem lehet a felperes által eltartott gyermekeknek tekinteni, mivel a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítélete nem valamely tagállam jogszabályán alapult. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság azonban utalt arra, hogy az adminisztráció a jóindulatáról tett tanúbizonyságot azzal, hogy a támogatásokat Claire és Joe tizennyolc éves koráig biztosította a felperes számára, még ha e támogatásokra nem is volt jogosult.

41 A fentiekből következik, hogy a panaszt elutasító határozat figyelembe veszi azokat a jogi körülményeket, amelyeket a PMO nem vett figyelembe a megtámadott határozat elfogadása idején.

42 Figyelemmel tehát a pert megelőző eljárás változó jellegére, a panaszt elutasító határozatban szereplő indokolás az, amelyet figyelembe kell venni a megtámadott határozat törvényességének vizsgálata érdekében.

b) A kereset jogalapjairól

43 Keresetlevelében a felperes öt jogalapot hoz fel, amelyből az első négyre a vitatott rendelkezéssel szembeni jogellenességi kifogás alátámasztása érdekében hivatkozik. Az első jogalap az állampolgárságon vagy a születésen alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésén alapul. A második jogalap az egyenlőség elvének, valamint a tisztviselők és alkalmazottak közötti hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésén alapul. A harmadik jogalap az oktatáshoz való jog és a gyermek mindenek felett álló érdeke elvének megsértéséből ered. A negyedik jogalap az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 52. cikkének és az arányosság, valamint a törvényesség elvének megsértén alapul. Az ötödik jogalap a téves jogalkalmazásból, valamint a megfelelő ügyintézés elvének, valamint a gondoskodási és segítségnyújtási kötelezettség megsértésén alapul.

44 Egyébiránt a felperes a válaszában felhoz egy hatodik jogalapot, amely a jogbiztonság elvének, a kiszámíthatóság elvének és a szerzett jogok elvének megsértésén alapul.

1) Az állampolgárságon vagy a születésen alapuló hátrányos megkülönböztetésen alapuló első jogalapról

45 A felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott rendelkezés sérti a Charta 21. cikkében és a személyzeti szabályzat 1d. cikkében kimondott, születésen vagy állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmát, mivel megakadályozza, hogy valamely uniós polgár által eltartott, nem uniós polgár gyermeket a szóban forgó támogatás nyújtása szempontjából eltartott gyermekként lehessen elismerni.

46 A felperes hangsúlyozza, hogy a nemzetközi magánjog szabályainak alkalmazásában valamely természetes személy személyes jogállását e személy állampolgársága szerinti ország törvényei szabályozzák, függetlenül az illetékes bíróságtól. Ebből következik, hogy Joe és Claire, mivel burundi állampolgárságúak, a burundi törvény alkalmazandó a személyes jogállásukra. A felperessel szemben tehát csak a gyermekek állampolgársága miatt utasították el az eltartott gyermek után járó támogatás folyósításának meghosszabbítását.

47 A felperes válaszában előadja, hogy a családjogban a bírósági joghatóság a gyermek vagy a szülő szokásos tartózkodási helyén alapul. Így azt állítja, hogy mivel az ügy tényállása idején sem neki, sem a gyermekeknek nem valamely tagállamban volt a szokásos tartózkodási helye, az uniós bíróságoknak nem volt joghatósága az említett gyermekek gyámságával kapcsolatos határozat meghozatalára. A felperes előadja, hogy a gyermekek gyámságára vonatkozó határozat hiányában azok nem hagyhatták el a burundi területet a felperes jelenlétében, annak érdekében, hogy valamely tagállamban gyámság iránti kérelmet nyújtsanak be. A felperes úgy véli, hogy ebből az következik, hogy a burundi hatóságok a szóban forgó gyermekek állampolgárságára tekintettel rendelkeztek joghatósággal a gyámságra vonatkozó határozatok meghozatalára.

48 Ezt követően a felperes arra hivatkozik, hogy nem tudott a buyenzi lakóhely szerinti bíróság ítéletének elismerésére irányuló kérelmet benyújtani valamelyik tagállamban. E tekintetben úgy véli, hogy még ha a szülői felelősséggel és a gyermekek védelmét szolgáló intézkedésekkel kapcsolatos együttműködésről, valamint az ilyen ügyekre irányadó joghatóságról, alkalmazandó jogról, elismerésről és végrehajtásról szóló, Hágában, 1996. október 19-én kelt Egyezmény (kihirdette a 2005. évi XCL. törvény, a továbbiakban: 1996. évi hágai egyezmény) 15. cikke alapján a gyermekvédelmi intézkedések tárgyában a gyermek szokásos tartózkodási helyének joga is alkalmazandó, a jelen ügyben ezen egyezmény nem releváns. Ez abból következik, hogy Burundi nem aláírója ezen egyezménynek és az említett egyezmény csak akkor alkalmazandó, ha a gyermekek szokásos tartózkodási helye valamelyik szerződő állam területén található. Márpedig a jelen esetben nem lehetett valamely tagállamban a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletének elismerésére irányuló kérelmet benyújtani, mivel sem a felperesnek, sem az érintett gyermekeknek nem valamely uniós tagállamban volt a szokásos tartózkodási helye. A tárgyaláson a felperes megerősítette, hogy a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletének meghozatala idején nem Belgiumban volt a szokásos tartózkodási helye.

49 Egyébiránt a felperes előadja, hogy felkészülve azon eshetőségre, hogy a Törvényszék hatályban tartja az érintett gyermekeket a szóban forgó támogatás kedvezményéből kizáró határozatot, Belgiumban kérelmet nyújtott be az örökbefogadásuk iránt.

50 Végül a felperes arra hivatkozik, hogy még ha valamely tagállamban el is ismerték volna a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletét, ezen ítélet harmadik ország jogszabályain alapul, és az elismerő határozatot nem lehet a tagállamok kiskorúak védelméről szóló jogszabályai alapján meghozott bírósági határozatnak tekinteni.

51 A Parlament, a Tanács és a Bizottság az első jogalap elutasítását kéri.

52 Már az elején hangsúlyozni kell, hogy nem a vitatott rendelkezés írja elő kifejezetten az eltartott gyermek után járó támogatás megadásának szempontjaként az érintett gyermek állampolgárságát, hanem a bírósági határozat alapjául szolgáló, a gyermek tartásának kötelezettségét előíró jogszabály, amelynek címén e támogatást folyósítják.

53 A felperes azonban azt állítja, hogy e szempont az érintett gyermek állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetéséhez vezet. Véleménye szerint ugyanis a bírósági határozat alapjául szolgáló, a gyermek tartásának kötelezettségét előíró jogszabály a gyermek állampolgársága szerinti jogszabály.

54 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által annak alátámasztására hivatkozott 1996. évi hágai egyezmény, hogy a kiskorúak gyámságára alkalmazandó jogszabály a szokásos tartózkodási helyük szerinti ország jogszabálya, nem alkalmazandó a jelen esetben. Ugyanis egyrészt kiemelendő, mint azt a felperes hangsúlyozza, hogy Burundi nem részese ezen egyezménynek, másrészt pedig ezen egyezmény 2. cikke alapján az említett egyezmény csak a tizennyolcadik évüket be nem töltött gyermekekre alkalmazandó, azonban Joe és Claire elmúlt tizennyolc éves.

55 Másodszor, hangsúlyozni kell, hogy a jelen esetben, alkalmazandó nemzetközi egyezmény hiányában az a kérdés, hogy mely nemzeti jogszabály szabályozza Joe és Claire gyámságát, olyan kérdés, amelynek bizonyítása azt a felet terheli, aki arra hivatkozik. Márpedig a jelen esetben a felperes meg sem jelölte a nemzeti jog azon rendelkezéseit, amelyek alapján – álláspontja szerint – az érintett gyermekek gyámságára vonatkozó jogszabály az állampolgárságuk szerinti jogszabály.

56 Ebből következik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a vitatott rendelkezés állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetést eredményez.

57 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

2) A tisztviselők és alkalmazottak közötti egyenlőség és hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésén alapuló második jogalapról

58 A felperes úgy véli, hogy a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 2. cikke hátrányos megkülönböztetést hoz létre a tisztviselők és a valamely gyermek eltartott gyermekként történő elismerését kérő alkalmazottak között aszerint, hogy kérelmük a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdésén vagy ugyanezen melléklet 2. cikke (2) bekezdésének második albekezdésén, vagy a vitatott határozaton alapul. A vitatott határozat tehát egyenlőtlen helyzetbe hozza a tisztviselőket és az alkalmazottakat, akikre – abban az azonos helyzetben, amelyben egy gyermek vagy közeli hozzártartozó eltartásáról kell gondoskodniuk –, eltérő odaítélési feltételek alkalmazandók azon jogszabály szerint, amelyen az őket terhelő tartási kötelezettség alapul.

59 Először is a felperes hangsúlyozza, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése, amely lehetővé teszi, hogy eltartott gyermeknek tekintsenek minden olyan személyt, akinek eltartása a tisztviselő törvényi kötelezettsége, amennyiben ez a tisztviselőre jelentős anyagi terhet ró, nem akadályozza e hasonló bánásmódot, ha a törvényes tartási kötelezettség alapjául szolgáló jogszabály valamely harmadik ország jogszabálya.

60 Másodszor, a felperes előadja, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének második albekezdése – amely eltartott gyermek jogállást biztosít azon gyermek részére, akinek örökbefogadását kérelmezték vagy az örökbefogadási eljárás elkezdődött –, sem akadályozza az eltartott gyermekként történő elismerést, ha az örökbefogadás harmadik ország jogszabályán alapul.

61 A Parlement, a Tanács és a Bizottság a második jogalap eluasítását kéri.

62 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (2006. január 10-i IATA és ELFAA ítélet, C-344/04, EU:C:2006:10, 95. pont; 2006. szeptember 12-i Eman és Sevinger ítélet, C-300/04, EU:C:2006:545, 57. pont). Az egyenlő bánásmód vagy hátrányos megkülönböztetés tilalmának a személyzeti szabályzat 1d. cikkében kimondott elve az uniós közszolgálati jogban alkalmazandó általános alapelv (lásd ebben az értelemben: 1982. Micheli és társai kontra Bizottság ítélet, 198/81–202/81, EU:C:1982:411, 5. és 6. pont; 2010. április 15-i C-485/08 P, EU:C:2010:188, 70. pont).

63 A jelen esetben össze kell hasonlítani először is azokat a tisztviselőket és alkalmazottakat, akiknek valamely harmadik ország jogszabályán alapuló, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének első albekezdése által szabályozott örökbefogadási határozat címén gyermeket tartanak el, másodszor azon tisztviselők vagy alkalmazottak helyzetét, akiknek a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése által szabályozott, harmadik ország jogszabályán alapuló tartási kötelezettségük van olyan személlyel szemben, akinek eltartása a tisztviselőkre jelentős anyagi terhet ró, harmadszor azon tisztviselők és alkalmazottak helyzetét, akiknek tartási kötelezettségét valamely harmadik ország jogszabályai alapján meghozott bírósági határozat írja elő, amely helyzetet az előzőekkel ellentétben nem szabályoz a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének egyetlen rendelkezése sem.

64 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének első albekezdése alapján „eltartott gyermekeknek” minősülnek a tisztviselő vagy házastársa örökbe fogadott gyermekei, „feltéve, hogy ténylegesen a tisztviselő tartja el őket”. Másodszor, a vitatott rendelkezés alapján „eltartott gyermekeknek” minősülnek azok a gyermekek, akik a tisztviselőnek vagy házastársának nem házasságból született, házasságon kívül született vagy örökbe fogadott gyermekei, hanem akiknek eltartására a tisztviselőt egy, „a tagállamok kiskorúak védelméről szóló jogszabályai alapján meghozott bírósági határozat kötelezi”. Végül harmadszor, kivételes esetben és az érintett uniós intézmény, szerv vagy szervezet kinevezésre jogosult hatóságának indokolással ellátott határozata alapján minden olyan személy – beleértve a nagykorú személyt és a tisztviselő családtagját, a tisztviselőnek vagy házastársának házasságból született, házasságon kívül született vagy örökbe fogadott gyermekén kívül –„eltartott gyermeknek” tekinthető a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése alapján, akinek eltartása a tisztviselő„törvényi kötelezettsége”, amennyiben„ez a tisztviselőre jelentős anyagi terhet ró” (2018. január 16-i SE kontra Tanács ítélet, T-231/17, nem tették közzé, EU:T:2018:3, 38. pont).

65 Így a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének első albekezdése nem írja elő, hogy az örökbefogadási határozat alapjául szolgáló jogszabály tagállami jogszabály legyen. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése azt sem írja elő, hogy a tartási kötelezettség alapjául szolgáló jogszabály tagállami jogszabály legyen. Ellenben a vitatott rendelkezés megköveteli, hogy a tartási kötelezettséget előíró bírósági határozat alapjául szolgáló jogszabály valamely tagállam jogszabálya legyen. Ebből következik, hogy annak előírásával, hogy a vitatott határozattal érintett tartási kötelezettség alapjául szolgáló jogszabály tagállami jogszabály legyen, a személyzeti szabályzat kedvezőtlenebb bánásmódban részesíti az említett rendelkezés hatálya alá tartozó tisztviselőket és alkalmazottakat.

66 E körülmények között meg kell határozni, hogy – amint arra a felperes hivatkozik – egyrészt a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdésével és ugyanezen melléklet 2. cikke (2) bekezdésének második albekezdésével érintett tisztviselők és alkalmazottak, és másrészt azok, akik, mint a felperes is, a vitatott rendelkezés hatálya alá tartoznak, összehasonlítható helyzetben vannak-e (lásd: 2017. március 9-i Milkova ítélet, C-406/15, EU:C:2017:198, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 E tekintetben jelezni kell, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének első albekezdése, a vitatott rendelkezés és a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése a gyermekek vagy a személyzeti szabályzat értelmében „eltartott gyermeknek” tekinthető személyek három külön csoportjára vonatkoznak (2018. január 16-i SE kontra Tanács ítélet, T-231/17, nem tették közzé, EU:T:2018:3, 37.pont).

68 Egyrészt ugyanis mind a vitatott rendelkezés, mind a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése olyan személyekkel szemben fennálló tartási kötelezettségen alapul, akik a szóban forgó tisztviselővel nincsenek egyenesági rokoni kapcsolatban. Márpedig azáltal, hogy e rendelkezésekben a tartási kötelezettség két elkülönült fogalmát alkalmazza – az egyik „bírósági határozaton alapul” és a másik „törvényes” –, az uniós jogalkotó két eltérő helyzetet kívánt szabályozni (2018. január 16-i SE kontra Tanács ítélet, T-231/17, nem tették közzé, EU:T:2018:3, 39. pont). A vitatott rendelkezés előírja, hogy a tartási kötelezettséget a kiskorúak védelméről szóló jogszabályon alapuló bírósági határozat írja elő. E rendelkezés különösen valamely kiskorú tekintetében fennálló gyámságra vonatkozik. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikkének (4) bekezdése ellenben valamely rokonnal vagy hozzátartozóval, és nem szükségszerűen egy kiskorúval szemben fennálló törvényi tartási kötelezettségre vonatkozik. Ráadásul e rendelkezés megkívánja, hogy azon személy eltartása, akivel szemben a tisztviselőnek e tartási kötelezettsége fennáll, az illetőre „jelentős anyagi terhet rójon”, és hogy a tisztviselő „igazoló okmányokkal” bizonyítsa, hogy az érintett személy eltartásának terhei a szokásos mértéket meghaladják (lásd ebben az értelemben: 2009. január 20-i Klein kontra Bizottság ítélet F-32/08, EU:F:2009:3, 45. pont).

69 Másrészt azon tisztviselők és alkalmazottak helyzetét sem lehet összehasonlíthatónak tekinteni, akiknek a vitatott rendelkezésből ered a tartási kötelezettségük, azon tisztviselők és alkalmazottak helyzetével, akik a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének első albekezdése szerinti örökbefogadási határozat alapján tartanak el gyermeket. Az örökbefogadás és a gyámság ugyanis jelentős különbségeket mutat. Először is kiemelendő, hogy az örökbefogadástól eltérően a gyámság a gyermek nagykorúságának elérésével főszabály szerint megszűnik. Másodszor, meg kell jegyezni, hogy főszabály szerint a gyámság visszavonható, míg az örökbefogadás – amely az egyenesági leszármazás egyik formája – állandóságra irányul.

70 A fentiekből következik, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 2. cikke (2) bekezdésének első albekezdésével és (4) bekezdésével, valamint a vitatott rendelkezéssel érintett tisztviselőket és alkalmazottakat nem lehet azonos helyzetben lévőknek tekinteni, így a személyzeti szabályzat által az eltartott gyermek után járó támogatás megadásához eltérő feltételek előírása sem korlátozhatja az egyenlő bánásmód elvét.

71 Következésképpen a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

3) Az oktatáshoz való jog és a gyermek mindenek fölött álló érdeke elvének megsértésén alapuló harmadik jogalapról

72 A felperes arra hivatkozik, hogy minden gyermeknek joga van az oktatáshoz. Ezen oktatás azonban költségekkel jár. Ez annál is inkább igaz olyan gyermekek oktatását illetően, akiket olyan alkalmazott tart el, akit, mint a felperest, valamely uniós képviselet mellé küldenek ki harmadik országba, amelynek területén költséges az európai színvonalú oktatás. Márpedig a jogellenességi kifogás tárgyául szereplő rendelkezés, azáltal, hogy nem teszi lehetővé az eltartott gyermek után járó támogatás biztosítását azon tisztviselőknek és alkalmazottaknak, akiknek harmadik ország állampolgárságával rendelkező gyermek van a gyámsága alatt, sérti a Charta 14. és 24. cikkét.

73 A Parlament, a Tanács és a Bizottság a harmadik jogalap elutasítását kéri.

74 E tekintetben először is meg kell határozni, hogy a Charta 14. cikke megsértésének kell-e tekinteni, hogy a vitatott határozat kizárja az eltartott gyermek fogalmából a valamely harmadik ország jogszabályán alapuló bírósági határozattal a tisztviselő vagy az alkalmazott gyámsága alá helyezett gyermeket. Az „Oktatáshoz való jog” címet viselő e rendelkezés a következőképpen rendelkezik:

„Mindenkinek joga van az oktatáshoz, valamint a szakképzésben és a továbbképzésben való részvételhez.”

75 E rendelkezés értelmezéséhez figyelembe kell venni a Charta magyarázatát (HL 2007. C 303., 17. o.) az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdése és a Charta 52. cikkének (7) bekezdése szerint (2013. szeptember 19-i Bizottság kontra Strack ítélet felülvizsgálata, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 27. pont). A Charta 14. cikkéhez fűzött magyarázatból kitűnik, hogy e cikk a tagállamok közös alkotmányos hagyományain, valamint az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv.) kiegészítő jegyzőkönyvének 2. cikkén alapul, amely a következőképpen rendelkezik:

„Senkitől sem szabad megtagadni az oktatáshoz való jogot. Az állam az oktatás és tanítás terén vállalt feladatkörök gyakorlása során köteles tiszteletben tartani a szülők vallási és világnézeti meggyőződésével összhangban lévő oktatáshoz és tanításhoz való jogot.”

76 Ellentétben azzal, amit a felperes érvelése sugall, a fentiekből nem lehet a Charta 14. cikke által előírt, az Uniót terhelő olyan tevőleges kötelezettségre következtetni, hogy a tisztviselői és alkalmazottai számára biztosítania kell a pénzügyi eszközöket, lehetővé téve az általuk eltartott gyermekeknek valamely sajátos oktatási formában való részvételt.

77 Ennélfogva, még ha feltételezzük is, hogy az eltartott gyermekek után járó támogatás célja a tisztviselő vagy az alkalmazott eltartott gyermeke iskoláztatási költségeinek fedezése, nem lehet úgy tekinteni, hogy a Charta 14. cikkében kimondott oktatáshoz való jog megköveteli, hogy e támogatást kiterjesszék a tisztviselő vagy alkalmazott gyámsága alatt álló gyermekre valamely harmadik ország jogszabályán alapuló bírósági határozat alapján.

78 Másodszor, meg kell határozni, hogy a Charta 24. cikkének (2) bekezdése által kimondott, a gyermek mindenek fölött álló érdeke megsértésének kell-e tekinteni, hogy a vitatott határozat kizárja az eltartott gyermek fogalmából a valamely harmadik ország jogszabályán alapuló bírósági határozattal a tisztviselő vagy az alkalmazott gyámsága alá helyezett gyermeket. E rendelkezés a következőket írja elő:

„A hatóságok és a magánintézmények gyermekekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenek fölött álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie.”

79 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Charta 24. cikkéhez fűzött magyarázatból kitűnik, hogy e cikk a gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt, és valamennyi tagállam által megerősített egyezményen (kihirdette az 1991. évi LXIV. tv.) alapul, különösen annak 3., 9., 12. és 13. cikkén. Ezen egyezmény 1. cikkéből kitűnik, hogy „az Egyezmény vonatkozásában gyermek az a személy, aki tizennyolcadik életévét nem töltötte be, kivéve ha a reá alkalmazandó jogszabályok értelmében nagykorúságát már korábban eléri”.

80 A jelen esetben, mivel Joe és Claire elmúlt tizennyolc éves, nem lehet őket „gyermeknek” tekinteni a fenti 79. pontban említett 1989. évi New York-i egyezmény értelmében, így a Charta 24. cikkét nem lehet rájuk alkalmazni.

81 Ebből következik, hogy a Törvényszék nem tekintheti a Charta 24. cikke megsértésének, hogy a vitatott határozat kizárja az eltartott gyermek és az eltartott gyermekek után járó támogatás fogalmából a gyermekek bizonyos csoportját.

82 Következésképpen a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

4) A Charta 52. cikkének, valamint az arányosság elvének és a törvényesség elvének megsértésén alapuló negyedik jogalapról

83 A felperes arra hivatkozik, hogy a jogalkotónak kifejezetten ismertetnie kellett volna a Charta 52. cikkében kimondott arányosság elve szempontjából azokat az okokat, amelyek miatt valamely harmadik ország jogszabálya szerinti bírósági határozat alapján egy tisztviselő vagy alkalmazott gyámsága alá helyezett gyermek esetében kizárta az eltartott gyermekként történő elismerést. A vitatott rendelkezés, mivel e tekintetben nem tartalmazott magyarázatot, megsértette a Charta 52. cikkét.

84 A Tanács és a Bizottság a negyedik jogalap elutasítását kéri annak megalapozatlansága miatt, a Parlament a maga részéről az említett jogalap elfogadhatatlanságának megállapítását kéri.

i) A negyedik jogalap elfogadhatóságáról

85 A Parlament úgy véli, hogy a negyedik jogalap elfogadhatatlan, mivel az e jogalap alapjául szolgáló alapvető jogi elemek véleménye szerint nem következnek magának a keresetlevélnek a szövegéből. A felperes ugyanis semmilyen jogi érvet nem terjesztett elő annak alátámasztására, hogy az arányosság és törvényesség elvét állítólagosan megsértették.

86 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 21. cikkének első albekezdése szerint, amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése, valamint az eljárási szabályzat 76. cikke d) pontja alapján a Törvényszék előtti eljárásra is irányadó, a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid összefoglalását. Ennek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes részére védekezésének előkészítését, és hogy a Törvényszék adott esetben további erre vonatkozó információ nélkül gyakorolhassa bírósági felülvizsgálati jogkörét. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása végett a kereset elfogadhatóságához szükséges, hogy az alapvető ténybeli és jogi elemek, amelyeken a kereset alapul, legalább összefoglalva, viszont koherens és érthető módon kiderüljenek magából a keresetlevél szövegéből (1993. április 28-i De Hoe kontra Bizottság végzés, T-85/92, EU:T:1993:39, 20. pont; 1999. május 21-i Asia Motor France és társai kontra Bizottság végzés, T-154/98, EU:T:1999:109, 49. pont).

87 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy a felperes nem pontosította a keresetlevelében, hogy miben nyilvánult meg a törvényesség elvének a negyedik jogalap címében általa hivatkozott megsértése. E jogalapot tehát elfogadhatatlannak kell nyilvánítani azon részében, amelyben az említett elv állítólagos megsértésére vonatkozik.

88 Másodszor, a felperes által hivatkozott arányosság elvét illetően meg kell állapítani, hogy az érvelése kétségkívül rövid. Az általa előadottakból azonban kellően világosan és koherens módon kiderül, hogy az arányosság elvének megsértésére hivatkozik, amelynek tiszteletben tartását a Charta 52. cikke írja elő az ez utóbbi által elismert jogok korlátozása során.

89 A negyedik jogalapot tehát a Charta 52. cikkének és az arányosság elvének megsértésére vonatkozóan elfogadhatónak kell nyilvánítani.

ii) Az ügy érdeméről

90 A Charta 52. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.”

91 Az 52. cikkhez fűzött magyarázatból kitűnően annak célja, hogy megállapítsa a Chartában foglalt jogok és elvek alkalmazási körét, illetve az azok értelmezésére vonatkozó szabályokat. Az 52. cikk (1) bekezdése meghatározza a korlátozások rendszerét.

92 Márpedig a jelen esetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy a jelen jogalap keretében a felperes nem határozta meg, hogy a vitatott rendelkezés a Charta által elismert mely jogot vagy szabadságot korlátozta.

93 Másrészt hangsúlyozni kell, hogy a vitatott rendelkezés jogellenességi kifogásának alátámasztására felhozott első és harmadik jogalap keretében a Törvényszék nem állapította meg, hogy a vitatott rendelkezés korlátozta a Charta által elismert jogokat.

94 Ebből következik, hogy a felperes nem bizonyította a Charta 52. cikke (1) bekezdésének megsértését.

95 A negyedik jogalapot és ebből következően a felperes által hivatkozott jogellenességi kifogást tehát el kell utasítani.

5) A téves jogalkalmazáson, valamint a megfelelő ügyintézés elvének és a gondoskodási és segítségnyújtási kötelezettség megsértésén alapuló ötödik jogalapról

96 A felperes kifejti, hogy mivel a vitatott rendelkezés az első-negyedik jogalap keretében kifejtett okokból törvénytelen, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság tévesen alkalmazta a jogot és megsértette a megfelelő ügyintézés elvét azáltal, hogy a megtámadott határozatot e rendelkezés alapján elfogadta. Hangsúlyozza, hogy a PMO 2015. május 6-i feljegyzésének közlése idején a PMO nem tájékoztatta, hogy a vitatott rendelkezés alapján kizárták őt az eltartott gyermek után járó támogatás kedvezményéből. Azt is megemlíti, hogy e támogatás folyósítását hirtelen szüntették meg.

97 Válaszában a felperes a gondoskodási és segítségnyújtási kötelezettség megsértésére is hivatkozik. A Bizottság megsértette e kötelezettségeket azáltal, hogy 2011 óta nem nyújtott segítséget és útmutatást a felperesnek az ügyeiben, vagy nem biztosított számára időt, hogy 2016-tól megfeleljen a PMO új követelményeinek, amelyek értelmében valamely tagállam jogszabályán alapuló határozatot kellett volna benyújtania. Ezzel kapcsolatban a felperes jelzi, hogy csak a Bizottság ellenkérelméből tudta meg, miszerint a PMO úgy vélte, hogy a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletét elismerő határozatot valamely tagállam jogszabályán alapuló határozatnak lehetett volna tekinteni, és ebből következően a PMO azt elfogadta volna az eltartott gyermek után járó támogatás biztosításának alapjául.

98 Először is, a felperes által hivatkozott téves jogalkalmazást illetően meg kell állapítani, hogy az utóbbi csupán az első négy jogalap keretében felhozott jogellenességi okokra hivatkozik, és a jelen jogalap keretében egyetlen kiegészítő érvet sem terjesztett elő, amely a vitatott rendelkezés jogellenességének megállapítására vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság általi téves jogalkalmazásra irányul. Mivel a felperes első négy jogalapja elutasításra került, nem kell a továbbiakban vizsgálni a jelen jogalap alátámasztására felhozott téves jogalkalmazást.

99 Másodszor, ami a megfelelő ügyintézés elvét illeti, elegendő megállapítani, hogy ellentétben a felperes állításával, a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem hirtelen szakította félbe a szóban forgó támogatás folyósítását. Amint ugyanis arra a fenti 5. pont emlékeztetett, a PMO a 2015. május 6-i feljegyzésével előzetesen tájékoztatta a felperest, hogy e támogatás folyósítása meg fog szűnni.

100 Harmadszor, a felperes által a válaszában hivatkozott gondoskodási kötelezettség megsértését illetően a Bizottság arra hivatkozik, hogy a felperes ezen érve elfogadhatatlan, mivel azt elkésetten terjesztette elő.

101 E tekintetben kiemelendő, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az adminisztrációnak az alkalmazottaival szemben fennálló gondoskodási kötelezettségéből – amely a személyzeti szabályzat által a hatóság és a közszolgálat alkalmazottai közötti viszonyokban létrehozott kölcsönös jogok és kötelezettségek közötti egyensúlyt tükrözi – és a megfelelő ügyintézés elvéből eredő együttes követelmény, hogy a felettes hatóságnak valamely tisztviselő helyzetéről való határozathozatal során nem csak a szolgálat érdekét, hanem az érintett tisztviselő érdekét is figyelembe kell vennie (2007. március 7-i Sequeira Wandschneider kontra Bizottság ítélet, T-110/04, EU:T:2007:78, 184. és 185. pont; 2014. november 13-i De Loecker kontra SEAE ítélet, F-78/13, EU:F:2014:246, 76. pont).

102 Márpedig a felperes a keresetlevelében az ötödik jogalap keretében a megfelelő ügyintézés elvének megsértését állította. Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy a felperesnek a gondoskodási kötelezettség megsértésén alapuló érvelése az ötödik jogalap kifejtése. Ezen érvelést tehát elfogadhatónak kell nyilvánítani.

103 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a gondoskodási kötelezettség különösen azt foglalja magában, hogy a felettes hatóság valamely tisztviselő helyzetéről történő határozathozatal során tekintetbe vegye azon körülmények összességét, amelyek a határozatát befolyásolhatják, és ezáltal ne csak a szolgálat érdekét, hanem az érintett tisztviselő érdekét is figyelembe vegye (1999. június 1-jei Rodríguez Pérez és társai kontra Bizottság ítélet, T-114/98 és T-115/98, EU:T:1999:114, 32. pont).

104 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a felperes a gondoskodási kötelezettségből lényegében az adminisztrációra háruló tevőleges kötelezettséget vezeti le, hogy legalább 2011-től kezdve segítsék és irányítsák őt az ügyintézésben.

105 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a gondoskodási kötelezettség főszabály szerint nem ír elő az adminisztráció részére olyan széleskörű tevőleges kötelezettséget, hogy az uniós tisztviselőknek vagy alkalmazottaknak nyújtsanak segítséget. Nem lehet észszerűen elvárni az eltartott gyermekek után járó támogatás iránti kérelmek tömegét intéző, gondosan eljáró adminisztrációtól, hogy valamennyi érintett kérelmezőnél segítségnyújtást és eligazítást kezdeményezzen az ilyen támogatások igénybe vétele érdekében szükséges lépések esetleges megtételekor (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. július 20-i Barroso Truta és társai kontra Európai Unió Bírósága, F-126/15, EU:F:2016:159, 74. pont).

106 Az adminisztráció a gondoskodási kötelezettség címén legfeljebb akkor lehet köteles fokozottabb kötelezettségeknek eleget tenni, ha – különösen az érintett rendkívül kiszolgáltatott helyzetére tekintettel – sajátos körülmények állnak fenn (lásd ebben az értelemben: 2010. október 28-i U kontra Parlament ítélet, F-92/09, EU:F:2010:140, 65–67. pont, 85. és 88. pont). Márpedig a felperes nem bizonyítja és még csak nem is állítja, hogy ilyen körülmények a jelen esetben fennállnak.

107 Másodszor, azt is meg kell jegyezni, hogy minden szokásos gondossággal eljáró tisztviselőtől elvárható, hogy ismerje a személyzeti szabályzatot és különösen a díjazást szabályozó rendelkezéseket, köztük a családi támogatásra vonatkozókat. Az ítélkezési gyakorlat szerint a tisztviselőtől vagy alkalmazottól szokásosan elvárható gondosságot a képzettségére, besorolási fokozatára és szakmai tapasztalatára tekintettel kell megítélni (2017. május 17-i Piessevaux kontra Tanács ítélet, T-519/16, nem tették közzé, EU:T:2017:343, 96.pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

108 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a felperes 2007-ben lépett a Bizottság szolgálatába a IV. besorolási csoportba tartozó szerződéses alkalmazottként. Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 80. cikkének (2) bekezdésében szereplő táblázat alapján e besorolási csoport a következő leírásnak megfelelő feladatokat fedi: „A tisztviselők vagy az ideiglenes személyzet felügyelete mellett végzett, megfelelő adminisztratív, tanácsadói, nyelvi és technikai feladatok”. A 82. cikk (2) bekezdésének c) pontja értelmében az említett besorolási csoportba történő felvételhez legalább a következő követelményeknek kell megfelelni: legalább oklevéllel igazolt, legalább hároméves, befejezett egyetemi tanulmányoknak megfelelő végzettség, vagy amennyiben a szolgálat érdekei ezt indokolják, egyenértékű szintű szakmai képzés. Márpedig a vitatott rendelkezés szövege egyértelmű, mivel olyan gyermek tekintetében, akivel szemben a tisztviselőnek tartási kötelezettsége van, az eltartott gyermek után járó támogatás folyósítását kifejezetten attól teszi függővé, hogy a tartási kötelezettséget valamely tagállam jogszabályán alapuló bírósági határozat írja elő, és ezért a felpereshez hasonló tapasztalattal, képzettséggel és besorolással rendelkező szerződéses alkalmazott számára egyértelműen ki kellett derülnie, hogy a buyenzi tartózkodási hely bíróságának ítéletéhez hasonló, harmadik ország jogszabálya szerinti határozat alapján nem adható eltartott gyermek után járó támogatás. Az ilyen alkalmazottól elvárható szokásos gondosság legalábbis megkövetelte volna, hogy ezzel kapcsolatban tájékozódjon az illetékes szervnél. E körülmények között a felperes nem állítja megalapozottan, hogy a valamely tagállam jogszabályán alapuló határozat előterjesztésére vonatkozó kötelezettség újkeletű, és hogy ebből következően a Bizottságnak időt kellett volna biztosítania számára, hogy 2016-tól kezdődően annak megfeleljen.

109 A felperesnek a gondoskodási kötelezettség megsértésén alapuló érvelését ezért mint megalapozatlant el kell utasítani.

110 A személyzeti szabályzat 24. cikke alapján az adminisztrációt terhelő segítségnyújtási kötelezettség a tisztviselők intézmény általi, harmadik személyek cselekményeivel szembeni védelmére irányul, nem pedig az intézmény saját aktusaival szembeni védelmére, amelyek felülvizsgálatára a személyzeti szabályzat más rendelkezéseinek hatálya alá tartozik (2016. szeptember 9-i De Esteban Alonso kontra Bizottság ítélet, T-557/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:456, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

111 Márpedig a jelen ügyben a felperes érvelése nem harmadik személyek cselekményére vonatkozik, hanem a Bizottság valamely tevékenységére vagy mulasztására. Ennélfogva a felperes nem hivatkozik megalapozottan a segítségnyújtási kötelezettség megsértésére.

112 Következésképpen a jelen jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

6) A szerzett jogok, a jogbiztonság és a kiszámíthatóság elveinek megsértésén alapuló hatodik jogalapról

113 Válaszában a felperes – a jelen eljárás keretében először – a szerzett jogok elvének, valamint a jogbiztonság és a kiszámíthatóság elveinek megsértésére hivatkozott.

114 E tekintetben a felperes azt állítja, hogy a PMO a panaszt elutasító határozat elfogadásáig félrevezette őt. Ez abból a tényből ered, hogy 2011 júniusában a PMO elismerte a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletét mint a szóban forgó támogatásokra jogosító bírósági határozatot. Csupán a panaszt elutasító határozat révén értesült arról, hogy a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletét már nem ismerik el támogatásokra jogosító bírósági határozatként. 2017 februárja előtt egyébiránt nem tudta, hogy a PMO a szóban forgó támogatásokra jogosító határozatként elfogadta volna a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletét elismerő, valamely tagállami bíróság által elfogadott határozatot. Ezért nyújtott be Joe és Claire örökbefogadására vonatkozó kérelmet a belga hatóságokhoz. Azáltal, hogy a burundi bírósági határozatok joghatását 2011 és 2016 között elismerő

határozatát ilyen későn és hirtelen vonta vissza, és megkövetelte, hogy a felperes igényeljen ilyen elismerő határozatot, a Bizottság megsértette a felperes szerzett jogait, valamint a jogbiztonság elvét és a kiszámíthatóság elvét.

115 Egyébiránt a felperes úgy véli, hogy a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletének uniós bíróság által hozott elismerő határozata még mindig külföldi jogon alapulna, és így nem lehetne valamely tagállamnak a kiskorúak védelméről szóló jogszabálya alapján hozott bírósági határozatnak tekinteni a vitatott rendelkezés értelmében, mivel az ítélkezési gyakorlat értelmében a pénzbeli ellátásokra jogosító rendelkezéseket megszorítóan kell értelmezni.

116 A Bizottság a felperes fenti 113–115. pontban említett kifogásai elfogadhatatlanságának megállapítását kéri arra hivatkozással, hogy azokat későn vetették fel, és azokat a keresetlevél szakaszában lehetett volna felvetni.

117 A tárgyaláson a Törvényszék egyik kérdésére adott válaszában a felperes előadta, hogy e kifogásokra először azért a válaszában hivatkozott, mert az ellenkérelemből értesült arról, hogy a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítéletének valamely tagállami bíróság határozatával történő elismerését a PMO elfogadta volna, mint a Joe és Claire után járó, eltartott gyermek utáni támogatás folyósítására jogosító határozatot.

118 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

119 A jelen ügyben egyrészt meg kell állapítani – amint azt a felperes a tárgyaláson elismerte –, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság már tájékoztatta őt a panaszt elutasító határozatban, hogy a szóban forgó támogatás folyósítását azért szüntették meg, mert a buyenzi tartózkodási hely szerinti bíróság ítélete nem tagállami jogszabályon alapult.

120 Így meg kell állapítani, hogy a felperes nem az ellenkérelemből értesült először a részére folyósított, eltartott gyermek után járó támogatás megszüntetésének okáról.

121 Ebből következik, hogy mivel a felperesnek a jogbiztonság, a szerzett jogok és a kiszámíthatóság elveinek megsértésén alapuló érvelése az eltartott gyermek után járó támogatás megszüntetésének okaira vonatkozik, nem a Törvényszék előtti eljárás során felmerült ténybeli és jogi elemeken alapul. Az érvelést tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

122 Másrészt meg kell állapítani, hogy a felperesnek a buyenzi lakóhely szerinti bíróság ítéletének valamely tagállami bíróság általi elismerésére vonatkozó érvelése a Bizottság nem döntéshozó jellegű magatartására vonatkozik, ennélfogva nem vonhatja maga után a megtámadott határozat megsemmisítését. Ezen érvelést tehát eredménytelennek kell nyilvánítani, anélkül hogy az elfogadhatóságáról határozni kellene.

123 A fentiek összességéből következik, hogy a keresetet el kell utasítani.

IV. A költségekről

124 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

125 A jelen ügyben a felperes pervesztes lett és a Bizottság kérelmezte a költségekre történő kötelezését. A felperest kell tehát kötelezni a saját költségein kívül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

126 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Parlament és a Tanács maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék SH-t kötelezi a költségek viselésére.

3) Az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa maga viseli saját költségeit.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. december 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások